

49 voorstellingen spelen in 7 dagen? Dimitri Leue doet het deze week met een herneming van zijn eerste voorstelling. Een stunt, maar vooral een genereuze en heerlijke hap theater.

Voorjaar 1996. Met zijn twee eindwerkstages achter de rug, had Dimitri Leue nog anderhalve maand tijd over voor hij echt van het Antwerpse Conservatorium zou afstuderen. 'Dus besloot ik een monoloog te maken.' In Maura of de zeven magen der eenzaamheid vertelt het personage Lander over zijn grote liefde en het even grote verdriet dat op die liefde volgt. 'Dat stuk heeft me getekend als maker', zegt Leue. Pijnlijk detail: geen enkel lid van de afstudeerjury kwam kijken. 'Misschien kunnen er nu enkele komen', zegt Leue lachend. 'Maar punten hoef ik niet meer.' Er kwam wel een andere jury, en die gaf hem een prijs voor jong talent. Het zelfvertrouwen kreeg een zetje, de maker was een feit.

Najaar 1996. In het publiek van het Leuvense Stuk (toen nog Stuc gespeld) zaten twee prille studentes taal- en letterkunde (toen nog Germaanse talen geheten). Compleet overdonderd zaten ze er. Nooit hadden ze zo mooi over overweldigende liefde en verwoestend verdriet horen spreken. Bij Shakespeare, ja, maar hier en nu? Ze proefden de woorden, geen één ging verloren. Zó, dachten ze, zoals die charmant ogende jonge acteur het vertelde, zo moest de liefde zijn. En zó, vonden ze, kon ook de taal zijn. In het stuk heet gesproken taal altijd ontoereikend, maar die avond kwam Dimitri Leue verdorie dicht in de buurt.

Zomer 2020. Dimitri Leue speelt Maura opnieuw. 49 keer in één week, in open lucht, voor 49 toeschouwers in een cirkel, elk covid-veilig in een eigen hok. Een stunt, geeft Leue toe, natuurlijk. 'Ik ben een duursporter: ik loop en fiets graag lang. Zo zie ik dit ook: niet te snel gaan, je niet vergalopperen, het einde in zicht houden. En tegelijk helemaal in het moment zijn.' Elke ochtend begint hij er om 9 uur aan, de laatste speelt hij om 21 uur. Leue beweegt zich in zeven cirkels, elk hoofdstuk brengt hem dicht bij de kern van zijn verhaal en zijn tragiek, zoals Dante in zijn hel. Letterlijk en figuurlijk draait het personage rondjes in zijn verdriet.

Hups, een tekst!

Dankzij Maura ontdekte Dimitri Leue dat hij kon schrijven. Om zichzelf op weg te helpen, plukte hij mooie zinnen uit bestaand theater. 'Büchner, Koltès, Tsjechov, Ibsen ... Die zinnen ben ik aan elkaar beginnen schrijven. Toen ik ze uiteindelijk weer wegliefte, had ik een tekst. Sindsdien horen spelen en schrijven samen voor mij.' Hij verwerkte een eigen liefdesverdriet in de tekst en opvallend veel mensen bleken zichzelf erin te herkennen. 'Ik ontdekte dus ook dat je met persoonlijk theater toch veel mensen kunt bereiken. Dan komen ze je na een voorstelling bedanken omdat ze eens goed hebben kunnen huilen, of omdat je een zin hebt gezegd die belangrijk voor hen blijkt.'

24 jaar na de première is Leue nog altijd blij met zijn eersteling. 'Na zoveel jaar lees en analyseer je een eigen tekst met afstand, zoals die van een andere auteur.' Er is iets met het ritme van Maura, vindt hij nu. De eerste hoofdstukken krijgen meer gewicht, in verhouding volgt het einde snel. 'Toch heb ik het zo gelaten, omdat er na die eerste lange hoofdstukken iets kantelt, en daar past een ander ritme bij.' Ook op andere vlakken voegt de tijd toe. 'Ik denk dat ik toen vooral al heel goed andere auteurs gelezen had. Intussen weet ik dat er mensen zijn die iets traumatisch meemaken en daar inderdaad in vast blijven zitten, soms hun leven lang. De laatste jaren zijn een paar vrienden van me overleden. Je ziet achtergebleven geliefden afzien en je weet niet hoe je ze kunt helpen. Daar gaat de voorstelling voor mij nu ook heel erg over: de dood en hoe je daarna verder moet.'

Vol van goesting

Maandag 13 juli 2020, 9 uur. Een van de twee studentes van toen is benieuwd hoe betrouwbaar haar herinnering is. Leue heeft zijn tekst lichtjes opgefrist en zo naar 2020 gebracht. Een juiste keuze. De concentrische opstelling met het publiek netjes op corona-afstand doet de tijdgeest vanzelf al mee resoneren. De stunt van de zeven voorstellingen per dag verdiept het concept en prikkelt de nieuwsgierigheid (hoe zou hij eraan toe zijn na pakweg nummer 39? Hoe anders zal die zijn?).

De tijd heeft voor wie toen schreef én voor wie toen keek lagen, bedenkingen en perspectieven toegevoegd. 'Het is een ode aan de liefde en een waarschuwing voor het gevaar van liefdesverdriet, een rouwproces op het podium', vindt Leue zelf. Allemaal waar. En toch is het opnieuw vooral de schoonheid van de taal die indruk maakt. Zo bol van Grote Emotie nadert ze soms het randje van te veel, maar tuimelt er net niet over. Zo weelderig en vol van goesting om toch maar accuraat te verwoorden wat je nauwelijks verwoorden kan: smullen blijft het.

Dimitri Leue, Maura of de zeven magen der eenzaamheid Nog tot en met zondag 19 juli, zeven keer per dag, Koninklijk Atheneum Deurne (reserveren via CC Deurne).

In het najaar volgt een reguliere theatertournee.

Ines Minten

Copyright © 2020 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden